

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 163/2565

พนักงานอัยการจังหวัดสระแก้วโจทก์ นาย ค. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 84, ป.วิ.อ. มาตรา 226, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 3, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2560 มาตรา 242, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

ได้ความจากร้อยตรี ณ. ว่าวันเกิดเหตุ ชุดปฏิบัติการของพยานเฝ้าระวังอยู่ที่บริเวณแยกหนองสังข์ ส่วนพยานคอยตรวจเส้นทางระหว่างตำบลหนองสังข์ไปยังอำเภอโคกสูง จนกระทั่งเวลา 14 นาฬิกา ได้รับแจ้งจากชุดระวังหน้าว่ามีรถเป้าหมายเข้าพื้นที่เป็นรถกระบะสีขาวและรถกระบะสีบรอนซ์ขับตามกันมา พยานสวนกับรถเป้าหมายจึงกลับรถเพื่อติดตามรถเป้าหมายไป ต่อมาเมื่อจับกุมจำเลยทั้งสี่ได้ตรวจค้นรถกระบะคันที่จำเลยที่ 1 ขับ ก็พบรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนสีคันของกลาง ชั้นจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การว่าได้รับการว่าจ้างจากลูกค้าไม่ทราบชื่อให้ขนส่งนำรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันมาส่งบริเวณใกล้ชายแดนไทย-กัมพูชา เขตอำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว แล้วจะมีคนมารับช่วงนำข้ามไปยังฝั่งประเทศกัมพูชา โดยได้ค่าจ้าง 7,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 3 รับว่าจะเป็นผู้รับช่วงต่อจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในการนำรถจักรยานยนต์ส่งออกไปจำหน่ายยังประเทศกัมพูชา ตามบันทึกการจับกุม ซึ่งคำให้การชั้นจับกุมนี้ แม้ ป.วิ.อ. มาตรา 84 วรรคท้าย จะห้ามไม่ให้รับฟังเป็นพยานหลักฐานแต่กฎหมายห้ามมิให้รับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับเท่านั้น มิได้ห้ามรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่น จึงรับฟังบันทึกการจับกุมของจำเลยที่ 3 ประกอบคำเบิกความพยานโจทก์ผู้จับกุมและพยานหลักฐานอื่นที่โจทก์อ้างเป็นพยานตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226 โดยชอบ เพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่รับจ้างขนส่งรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนจำนวนมาก แต่อ้างว่าไม่รู้ว่ามีผู้รับจ้างเป็นใคร กลับส่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ปกปิดการกระทำความผิดโดยรู้ว่าเป็นการนำรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันของกลางออกนอกราชอาณาจักร และการที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันนำรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนของกลางบรรทุกมากับรถกระบะ เดินทางจากกรุงเทพมหานครไปยังจุดเกิดเหตุ ห่างจากชายแดนไทย-กัมพูชา เพียง 3 กิโลเมตร เพื่อจะส่งมอบแก่ผู้รับช่วงนำรถจักรยานยนต์ดังกล่าวส่งข้ามชายแดนไปประเทศกัมพูชาถือได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการกระทำที่ใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จเข้าขั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผลเนื่องจากเจ้าพนักงานพบเห็นและจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 เสียก่อน จำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร มิใช่ไม่มีความผิดเพราะไม่ถึงขั้นลงมือกระทำความผิดดังที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา การกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการกระทำที่ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย สร้างความเสียหายในทางเศรษฐกิจและสังคม พฤติการณ์แห่งคดีนี้บ่งว่าเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน มีภาระต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว รวมทั้งเหตุผลความจำเป็นประการอื่น ก็ยังไม่มีเหตุที่จะรอกาลลงโทษ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ.2560 มาตรา 3, 4, 242 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2488 (ที่ถูกลบ 2489) มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83 นับโทษจำเลยที่ 4 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 1032/2562 ของศาลจังหวัดระยอง จำเลยยื่นแก้ผู้แจ้งความนำจับและจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานตามกฎหมาย จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 4 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ.2560 มาตรา 242 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83 ความผิดฐานพยายามนำของออกนอกราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านพิธีการศุลกากร (ที่ถูก ฐานร่วมกันพยายามส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากร) กฎหมายบัญญัติให้ระวางโทษเช่นเดียวกันกับผู้กระทำความผิดสำเร็จตามมาตรา 242 วรรคสอง จำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 3 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้หนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 คนละ 2 ปี ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 กับยกคำขอให้จำเลยยื่นและเงินรางวัล เนื่องจากมิได้มีการรับของกลางและมีได้ลงโทษปรับจำเลย โจทก์และจำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน ระหว่างระยะเวลายื่นฎีกา จำเลยที่ 3 ถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 3 ออกจากสารบบความ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า ในวัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 พร้อมยึดได้รถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนสีคันเป็นของกลาง โดยรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัทผู้ให้เช่าชื่อ อยู่ระหว่างผ่อนชำระค่างวด จุดเกิดเหตุ ถนนบ้านสุขสำราญ - ถนนเลียบแนวชายแดน (ศรีเพ็ญ) เป็นพื้นที่หมู่บ้าน ย. อำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว ห่างจากชายแดนไทย - กัมพูชา ประมาณ 3 กิโลเมตร สำหรับจำเลยที่ 3 ถึงแก่ความตาย สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (1) ส่วนจำเลยที่ 4 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ยกฟ้อง โจทก์ไม่ฎีกา คดีสำหรับจำเลยที่ 4 จึงถึงที่สุดไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ประการแรกว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันพยายามกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ เห็นว่า พยานโจทก์แต่ละปากล้วนเป็นเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ ไม่รู้จักจำเลยที่ 1 และที่ 2 มาก่อน โดยร้อยตรีณัฐพงษ์ และนายจักรพลต่างเบิกความไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเกิดเหตุนับแต่ได้รับแจ้งว่าจะมีรถกระบะตู้ทึบบรรทุกรถจักรยานยนต์นำส่งออกไปจำหน่ายที่ประเทศกัมพูชาจนกระทั่งทำบันทึกรายงานต่อผู้บังคับบัญชา แล้วบูรณาการวางแผนการจับกุม และวางกำลังเพื่อคอยสกัดจับ ทั้งยังเบิกความยืนยันสอดคล้องต้องกันถึงการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 โดยไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะสมคบกันเบิกความหรือสร้างพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อปกปิดจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ต้องรับโทษ คำเบิกความพยานโจทก์ดังกล่าวจึงมีน้ำหนักน่ารับฟังได้ ซึ่งได้ความจากร้อยตรีณัฐพงษ์ว่าวันเกิดเหตุ ชุดปฏิบัติการของพยานฝ่ายระวางอยู่ที่บริเวณสี่แยกหนองสังข์ ส่วนพยานคอยตรวจเส้นทางระหว่างตำบลหนองสังข์ไปยังอำเภอโคกสูง จนกระทั่งเวลาประมาณ 14 นาฬิกา ได้รับแจ้งจากชุดระวางหน้าว่ามีรถเป้าหมายเข้าพื้นที่เป็นรถกระบะสีขาวและรถกระบะสีบรอนซ์ขับตามกันมา พยานขับรถออก

ติดตามทันทีจากอำเภอโคกสูงมุ่งหน้าไปแยกหนองสังข์ เมื่อขับมาถึงแยกเหล่าอ้อย พยานสวนกับรถเป้าหมาย จึงกลับรถเพื่อติดตามรถเป้าหมายไป ต่อมาเมื่อจับกุมจำเลยทั้งสี่ ได้ตรวจค้นรถกระบะคันที่จำเลยที่ 1 ขับ ก็พบรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนสีคันของกลาง ชั้นจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การว่าได้รับการว่าจ้างจากลูกค้าไม่ทราบชื่อให้ขนส่งนำรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันมาส่งบริเวณใกล้ชายแดนไทย - กัมพูชา เขตอำเภอโคกสูง จังหวัดสระแก้ว แล้วจะมีคนมารับช่วงนำข้ามไปยังฝั่งประเทศกัมพูชา โดยได้ค่าจ้าง 7,000 บาท ส่วนจำเลยที่ 3 รับว่าจะเป็นผู้รับช่วงต่อจากจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในการที่จะนำรถจักรยานยนต์ส่งออกไปจำหน่ายยังประเทศกัมพูชา ซึ่งค่าให้การชั้นจับกุมนี้ แม้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 84 วรรคท้าย จะห้ามมิให้รับฟังเป็นพยานหลักฐาน แต่กฎหมายห้ามมิให้รับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกจับเท่านั้น มิได้ห้ามรับฟังเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่น จึงรับฟังบันทึกการจับกุมของจำเลยที่ 3 ประกอบคำเบิกความของพยานโจทก์ผู้จับกุมและพยานหลักฐานอื่นที่โจทก์อ้างเป็นพยานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 โดยชอบ เพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้ ที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 นำสืบอ้างว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 มีรถกระบะตู้ทึบคันที่จำเลยที่ 1 ขับในวันเกิดเหตุไว้สำหรับรับจ้างทั่วไป วันเกิดเหตุรับจ้างจากลูกค้าให้ขนส่งรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันไปส่งให้ญาติที่อำเภอโคกสูง เมื่อขับถึงสี่แยกอำเภอโคกสูงมีร้านสะดวกซื้อ จึงสอบถามเส้นทางไปหมู่บ้าน ค. จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่รู้จักจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั้น ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง เพราะนอกจากจะมีเฉพาะคำเบิกความลอย ๆ ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ซึ่งง่ายต่อการกล่าวอ้างแล้ว ยังไม่สอดคล้องต่อคำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่ให้การโดยละเอียดว่าเมื่อขับรถกระบะไปถึงจังหวัดสระแก้ว จำเลยที่ 2 โทรศัพท์สอบถามทางจากผู้ว่าจ้าง แล้วจำเลยที่ 2 บอกให้จำเลยที่ 1 ขับไปให้ถึงบริเวณร้านสะดวกซื้อ อำเภอโคกสูง จะมีคนมารอรับเพื่อขับนำไปอีกที เมื่อไปถึงร้านสะดวกซื้อดังกล่าว พบรถกระบะมีจำเลยที่ 3 และที่ 4 อยู่ในรถ จำเลยที่ 3 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถตรงไปเรื่อย ๆ โดยรถกระบะของจำเลยที่ 3 ขับตามหลังมา นอกจากนี้ยังไม่ปรากฏว่ามีการทำหลักฐานการรับรถจักรยานยนต์ของกลางระหว่างผู้ว่าจ้างกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 กันไว้ ทั้งการที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ทราบชื่อผู้ว่าจ้างและผู้รับรถจักรยานยนต์ปลายทาง ไม่มีหลักฐานการติดต่อกับผู้ว่าจ้าง หรือเอกสารการรับส่งของใด ๆ นับเป็นเรื่องผิดปกติของผู้รับจ้างทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการขนส่งรถจักรยานยนต์ที่ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนถึงสี่คัน ซึ่งมีราคาสูง กลับไม่มีหลักฐานการว่าจ้าง ไม่มีการกำหนดตัวผู้รับสินค้าปลายทาง หากแต่มีผู้คอยบอกทางให้ไปส่งยังสถานที่ที่กำหนดเมื่อถึงจุดนัดหมาย เช่นนี้ นับเป็นเรื่องผิดปกติ ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 ย่อมต้องทราบดีถึงข้อผิดปกตินั้น ขณะเดียวกันพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ที่รับจ้างขนส่งรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนจำนวนมาก แต่อ้างว่าไม่รู้ผู้รับจ้างเป็นใคร กลับแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 ปกปิดการกระทำความผิดโดยรู้ว่าเป็นการนำรถจักรยานยนต์ทั้งสี่คันของกลางออกนอกราชอาณาจักร และการที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันนำรถจักรยานยนต์ไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียนของกลางบรรทุกมากับรถกระบะ เดินทางจากกรุงเทพมหานครไปยังจุดเกิดเหตุ ห่างจากชายแดนไทย - กัมพูชา เพียง 3 กิโลเมตร เพื่อจะส่งมอบแก่ผู้รับช่วงนำรถจักรยานยนต์ดังกล่าวส่งข้ามชายแดนไปประเทศกัมพูชา ถือได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการกระทำที่ใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จเข้าชั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผลเนื่องจากเจ้าพนักงานพบเห็นและจับกุมจำเลยที่ 1 และที่ 2 เสียก่อน จำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้

ผ่านพิธีการศุลกากร มิใช่ไม่เป็นความผิดเพราะไม่ถึงขั้นลงมือกระทำความผิดตามที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา ดังนี้ พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 และที่ 2 จึงมีน้ำหนักรับฟังได้น้อย ไม่พอรับฟังหักล้าง พยานหลักฐานโจทก์ รูปคดีรับฟังได้มั่นคงตามพยานหลักฐานของโจทก์โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้อง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 มานั้นต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้อนี้นับไม่ขึ้น คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ประการสุดท้ายว่า สมควรลงโทษสถานเบา และรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า โทษที่ลงแก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 นั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว และการกระทำของ จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นการกระทำที่ไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย สร้างความเสียหายใน ทางเศรษฐกิจและสังคม พฤติการณ์แห่งคดีนับว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรง แม้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่เคย ต้องโทษจำคุกมาก่อน มีภาระต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว รวมทั้งเหตุผลความจำเป็นประการอื่น ก็ ยังไม่มีเหตุที่จะรอกการลงโทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ใช้ดุลพินิจไม่รอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 2 นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกา ของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ข้อนี้นับไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

สถาพร ดาโรจน์ · สุนทร เพ็ญวิวัฒน์ · เสถียร ศรีทองชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/163/2565>